

5. Mellékletek

M1

Tóth Krisztina: Altató

Ezüst cipőben jár a Hold,
Kigyúl a légi lámpabolt.
Ott fönnt lakik mind, aki volt,
Kék függönyön sok égi folt.

Aki volt, annak ott van ágya,
Ágya fejénél ég a lámpa,
Feje alatt a párna felhő,
Mikor fény gyúl, az árnya megnő.

Itt lenn is árnyékok a fák,
Aki elalszik, messze lát,
Aki ott fönnt van, messze néz:
Csurog le ránk a lámpaméz.

M2**A csodaautó**

Gyönyörű, régi fajta autó állt a garázsban. Olyan, amilyeneket csak a filmekben látni, amilyeneket már senki sem használ, de ennek azért mégis mindene új volt. Ati a szélvédőüveg mögött fekete kormányt és piros bőrüléseket látott. Az autó oldalán pótkerék volt, a szép ívű sárvédők alatt ugyanolyan vékony kerekek pihentek, ezüstsínű küllők ragyogtak bennük. A fiú úgy érezte, a két hatalmas első lámpa őt figyeli.

– Beleülhetek? – kérdezte.

– Persze – mondta Ármin bácsi.

Ati a következő percben már az első ülésen ugrált.

– Remekül rugózik! – kiabálta. – És nem is kell félni, hogy beverem a fejem, mert ennek az autónak nincsen teteje!

M3

A kis Ármin utazása

Lefeküdtem, mint máskor is, elaludtam, de az álmom teljesen valóságos volt. Egészen közélről láttam a holdat. Egy fehér ruhás, hosszú hajú lány állt a szélén, és két szikrázó csillagszórót tartott a kezében. Azokkal integetett, hogy menjek fel hozzá. Mentem volna én, csak nem tudtam, hogyan. De akkor egyik pillanatról a másikra nagyapám különleges autójában találtam magam. Ő vezette, én mellette ültem. Suhantunk a lány felé az űrben. Nagyon gyorsan haladtunk, mégis éjfél lett, mire odaértünk. A hold szélénél lelassítottunk és leparkoltunk. A fehér ruhás lány bemutatkozott, megölelte nagyapámat, utána engem is, és két puszit adott az arcomra, amitől igencsak elpirultam. Nagyon hálás volt, amiért én is meglátogattam. Megköszönte, és azt mondta, sajnálja, hogy most nem maradhatok nála. Azzal nagyapám felé fordult, az egyik csillagszórót a kezébe nyomta, és megkérte, hogy segítsen neki meggyújtani a holdlámpákat.

– Miért kell azokat meggyújtani? – kérdeztem.

– Hogy az emberek lent, a földön gyönyörködhessenek a hold fényében – felelte Hanna kisasszony. – És hogy a parkban a szerelmespárok este is lássanak sétálni – tette hozzá, aztán rám mosolygott.

Erre még jobban elpirultam, és nem mertem többet kérdezni.

– Nekünk most már indulnunk kell – mondta ekkor Hanna kisasszony, és búcsúzóul újabb két puszit adott az arcomra.

Ennyire emlékszem. Na meg arra, hogy akkor már tiszta vörös voltam. Ők a csillagszórókkal a kezükben elindultak a holdon, én meg csak álltam, nem tudtam utánuk menni, nem vitt a lábam. De reggel mégis, ugyanúgy, mint máskor, otthon ébredtem.

M4

Ati „utazása”

Mióta hazafelé indultak, a hold kitartóan haladt mellettük, mintha csak őket követné. Ati olyan sokáig figyelte, hogy egyszer csak elbóbiskolt.

És ekkor, félálomban, végre megpillantotta Hanna kisasszonyt. A hold szélén ült, egy padon, mellette pedig Ármin bácsi pipázgatott békésen. Közöttük két leégett csillagszóró hevert.

– Látod, Ati – mosolygott Hanna kisasszony –, Ármin bácsi itt van velem! Már összeszerelte az autót, nem volt hát több dolga lent a földön, és eljött, hogy segítsen nekem meggyújtani a holdlámpákat!

Abban a pillanatban, ahogy ezt Hanna kisasszony kimondta, azonnal el is tűnt. És eltűnt vele Ármin bácsi meg a pad is.

Ati felébredt.